

אשכולות פואטיקה כתב העת

גיליון 1 מרץ 2021 | ניסן התשפ"א

אשכולות
פואטיקה

שירה עברית לעם

שלום לכם,

אנו מביאים בפניכם את גיליון כתב העת של 'אשכולות פואטיקה' ובו יצירות מובחרות של משוררים ומשוררות בנושא חירות.

החירות היא ערך הומני המקדש את הזכות הטבעית של כל אדם באשר הוא למימוש עצמי ולחופש פיזי, רוחני ונפשי. ארבע הקושיות בחג הפסח הן ביטוי מובהק לחירות האדם לשאול, לחקור, להתעניין ולהסתקרן, כך גם המשוררים בגיליון זה מתייחסים מנקודת מבטם הפואטית לחירות הנפש והרוח ורואים עצמם חופשיים לברוא עולם חדש.

ערב חג הפסח, אנו משיקים גם את האתר המחודש של 'אשכולות פואטיקה' www.eshkolot-poetica.co.il בית לשירה עברית וליצירה העורך מפגשים חודשיים לשיח על מגוון נושאי כתיבה ולהקראת שירה, מקיים תערוכות, הרצאות, סדנאות ומופעי שירה לקהל הרחב בספריות, בתי תרבות, ברים מקומיים ועוד. ל"אשכולות פואטיקה" הוצאה לאור המציעה הדרכה, עריכה ופרסום של ספרי שירה.

תודה רבה לחברי מערכת 'אשכולות פואטיקה' - כתב העת': נופר בר, יורם רומם, דוד לידר, אתי אדווה צדוק ושי מדמון.

קריאה נעימה,

בריאות, שגשוג, חירות וחג שמח!

שלכם,

שוקי גוטמן, עורך ומייסד 'אשכולות פואטיקה'

משתתפי כתב העת:

חלי טל שלם	רפאלה ורדי	עמית דרבקין חן
ימימה חדד	שחף ארז	שי מדמון
חן לקס	אמירה אמיתי	ענבל מגן
יורם רומם	קריסטינה רוסקוב	ציפי שחרור
אסתר וולק	אסנת אופק	טוביאס סיגל
יובל ששון	גבראל אברהם	אלעד ארנון
יעל רן	תמי כץ לוריא	קרין אברהמי
יפית בק	אבישי אודי	טל יקוטי
אריאלה בהלול - דימנד	אוריה שפיצר	עמרי אברך
לאה	בעז ברנוביץ'	ענת זגורסקי שפרינגמן
יחי לוי	נדיה אייזנר	דפנה שמשוני
מור לנקרי	גד קינר קיסנגר	אתי אדווה צדוק
משה אוחיון	דניאל קישון	צבי זוקובסקי
מיכל פרי	גיל אליאס	רביב ורטש
נופר בר	דויד לידר	רם הרשטין
אסתי קושמרו אברהם	דפנה שן	ריאן רוט
מרב קינן	אורית כרמל רפאלי	אפי הלפרין
סמדר פייל	אורלי קדוש	רונית מזוז
מיתר הלל קורמן	איה רוזנווסר רבין	אפרת קוזין
סיגל אשל	אשר גל	גאולה שינה
סמדר פלק פרץ	איריס כליף	שולה ברנע
שוקי גוטמן	איריס שני	רפאל לב ארי
	אלי שרים	אפרת נחמה
	אליה מרקוביץ גבעון	אביבית כהן
	דרור שקולניק	תומר קליין

פָּאָשׁ בְּעֶרֶת / עמית דרבקין חן

חפֵּשֶׁתִי אֶת הַגְּבוּל לְהַתִּיר אֶת שְׁלֹשֶׁת חַיִּי.
לְהַכְנִס בְּרֹאשׁ מוֹרָם לְזִירָה,
לְהַשְׁמַע לְקוֹלָהּ שֶׁל בְּחִירָה.

וּתְשֹׂא אוֹתִי רוּחַ וּתְבֹא אוֹתִי אֶל שַׁעַר חֲרוּתִי,
בְּחוֹזְקָה דוֹחֶפֶת אוֹתִי לְשִׁלֹּם אֶת יָדִי
לְאַחֵז בְּעֵטִי
וּלְשַׁחֵרֵר לִיקוּם אֶת דְּרוֹר מִצְפוּנִי.

רֵאִיתִי תַּחַת שְׁמֶשׁ,
כִּי אֵין נְגִיד עַל יְהוּדָה
גַּם תְּמוּל גַּם שְׁלֹשׁוּם
אֵין רוּעָה לְמִדְיָנָה.
וְחִכְמָה לֹא תִקְרָא,
וּתְבוּנָה לֹא תִתֵּן קוֹלָהּ
דְּמַמָּה דַּקָּה נִפְלָה עַל הָאָרֶץ כְּלָה.
וּבְאֵין הַחֲלֻטָּה וּבְאֵין בְּחִירָה,
מִשְׁעֵנֶת קִנָּה רְצוּץ כָּל מִפְלָגָה.

בְּלֵב הַמְּחַשְׁבָּה,
הֵיִתָּה טְבוּעָה בִּי אֲמוּנָה
כִּי הַשְׁנוּי הַמֵּיִסָּל הוּא בְּבַחֲיִנַת גְּזָרָה
שֶׁאֵין בְּכוּחֵי לְסִלְקָהּ.
נוֹלְדֵתִי בֵּת חוֹרִין וְחוֹפְשִׁיָּהּ,
וּמְמַדֵּי הַמְּרַחֵב וְהַזְמַן נִעְלוּ אוֹתִי
כְּצִפּוֹר כְּלוּאָה.

אָבֵל הַמְּלִים שֶׁכְּנוּ בְּלִבִּי פָּאָשׁ בְּעֶרֶת בְּעֶצְמוֹתִי,

ארץ ושמה תקוה / שי מדמון

לכבוד ולמען חירותו של אברה מנגיסטו - אזרח ישראלי ממוצא אתיופי הלוקה בנפשו שנפל בשבי החמאס מתאריך ה- 7 בספטמבר 2014
אברה חצה את הגבול בין ישראל לעזה דרך חוף אשקלון ומאז
הוא מוחזק בשבי ארגון הטרור.

אֵי שֵׁם שׁוֹכֵן כּוֹכֵב.

כּוֹכֵב אֶחָד לְבָד

אוּ בְּחֶדֶר חֲשׂוּהָ

אוּ בְּמִקּוֹם נִפְרָד

כֵּן, זֶה מִפְחִיד

קִיָּם חֲשֵׁשׁ

אֵי שֵׁם

הַעֶצֶב הוּא חֵבֵר

הַיָּם הוּא גְדוֹל

מִי יוֹדֵעַ

הָאֵם תִּבּוֹא

מִי־שֶׁהוּ אַחֵר

שֶׁחֵר הוּא הַכּוֹכֵב

וְהַלִּילוֹת לְבָנִים

כּוֹכֵב אֶחָד מִתַּחַת לַעֲנָנִים.

כֵּן, בִּינְתִים הַמִּים עָבְרוּ

הַמִּים עוֹבְרִים

אוֹתֵנוּ לֹא יִשְׁקְרוּ

אֲנַחְנוּ מִחִפִּים

אֵי שֵׁם

בְּאַרְץ לֹא תִדַע

גְּאֻלָּה שֶׁתִּבּוֹא

תִּבּוֹא מֵהָר

וְהוּא כּוֹכֵב נִגִּיד אֵי שֵׁם

כֵּאן

מִצְפִּים לְנִצְנוֹץ

* / ענבל מגן

בקר אַחַד הַתְּעוֹרְרָתִי
וּגְלִיתִי שְׁאֵנִי אִשָּׁה,
בְּלִילָה כְּבֵר הַתְּכַדְרָתִי
וְהַפְכָתִי לַהֲיֹת קִשָּׁה.

צִמְחוּ לִי כַפּוֹת הַיָּדִים
וְהַחֲטִיפוּ סְטִירוֹת מִתּוֹקוֹת,
הַתְּקִשׁוּ לִי גַם זֹג הַבְּרָכִים
וְתַקְעוּ בְּרַכְיֹת עֲמֻקּוֹת.
לְרֵב אִם אֶפְשֶׁר מִתְּנַגֶּדֶת
אִם תִּשְׁאַל כֵּן אוֹ לֹא אִז אֲסוּר,
כְּמוֹ מִתְּנָה מִמְּלַכְדָּת
יֹרָה בְּךָ קֶצֶב בְּרוּר.

וְאִם בְּמִקְרָה תִּתְקַל בִּי
וְתִרְאֶה לְפָנַי אִשָּׁה,
אִז תִּדַע שְׁתוֹךְ לִילָה הַכִּיתִי
מִלְכוֹת בּוֹשֶׁתִי הַקִּשָּׁה.

נחמת הילד שהיית, הינה הוא / ציפי שחרור

"הילד הוא אבי האיש"
וויליאם וודוורד

התבונן בעולם באותן עיני ילד אתן נולדת,
שהילד הזה הוא אבי האיש הצומח ממך,
נושא זרע אהבה
נושא זרע פרענות.
כל ימיה אתה מבקש
את השיבה המנחמת אל הילד.
הנה אתה! בזמן שהיית.
חבק אותו באמץ
עד שיתרצה
עד שיצחק ויסלח.

נשם! נשמי!

על חופש / טוביאס סיגל

התחושה המתוקה
שעטפה בי פעם
בשנה - למראה בית
עטר בלונים צבעוניים -
הפכה עם השנים
למראית עין וזיזפים -
שכרון רודף
זכרון - אחר אותם הרגעים
בהם קמתי לקולות
סלוטיפ ונפוחים.
מעולם לא הייתי פה
חפשי מאז אותם הבקרים
בחדרי הקטן לצד אמי.
מעולם לא הצלחתי
לעשות זאת בעצמי.

בריאה / אלעד ארנון

את היוזם השמיני
ברא למשוררים
שיכתבו בשיר אחד
לעם אחד
את ספר הספרים.
אחד מהם פשע
ספר ספורים אחרים
בגללו שרף את כלם
נותרו אודים עשנים
הם מזכירים לנו ברגעים קטנים
את להט החרב המתהפכת
שמתירה לחוש טעמה של שירה
במסכת קאב יצירה.

מהגרוש נותרו צלמי רמזים
כח הרצון
וצער היאוש
ביניהם גוסס חפץ הבחירה
זכר את היוזם השמיני לקדשו
כי בו ידעת טעם כפירה.

ואלוהים ברא / קרין אברהמי

ואלוהים ברא
את ההפלות
ואת הנתוח המסיר רחם
וכובל חצוצרות
את אמצעי המניעה והגלולות
אלהים ברא
את האשה האלהורית הסוררת
לא, אל תקרא לי כופרת
אל תצבע בשחר.
אם אלהים הרשה
מי אתה שתאסר?

מהות של דרור / טל יקוטי

עם ספריי הישנים,
או בטבע החד.
עם חיות השדה,
כפרפר לי,
לבד.

כי גפות יחידות,
העוטות טוהר צחור.
הם לעתים לעתים,
גם מהות של,
דרור.

בני האדם מייחדים את הנופש.
להם מלונות וטיסות, ביטוי שגוי,
לחופש.
טובעים בהמולה, נפיצים כחמה.
לאים פישיש, מציאות עגומה.

ואני חש יחיד שחפץ,
להצטנף בכדידות.
מנותק כערער במדבר,
בשבילי זו,
חרות.

ריח הדרים / עמרי אברך

בין אצבעות

דרור קטן

בטן יודעת

אני מוכן

יש צפע בחצר

ודרור בלי כנף

מסתכל אלי

אולי תברח

בכניסה למטבח

הנחש לוחש

אני זורק מבט

מתנצל, מבקש

ירח במזרח עולה, אומר

כל צינוק באר

מר מתזק

והחשך זוהר

תן לי לילה אחד

להרגיש כמוך, קצת

לבלע את היפי

בבאת אחת

חושב למה לא

צלם עפר

אין מה להפסיד

מפחד ועבר

אחרֵיךְ / ענת זגורסקי שפרינגמן

תמיד הייתי קצרת-ראי
אבל כתבתי.

ידעתי עצים חלומיים
שהסתעפו מאד,
ונקרתו.

אני ממשיכה,
עד שאדע לקרוא ממרחקים.

* / דפנה שמשוני

לפי תקנה שתיים ארבע שש
סעיף קטן
ארבעת אלפים ושלוש מאות המתיים
סגור נסגורנו
מאחורי דלת תריס רשת חלון
לחצנו על כפתור העט
כבינו את הכתיבה
ופעם ביום
אני יוצאת אל החצר
לקנא בכלניות שעשו פדרן וכרצון

שירת העשבים / אתי אדווה

צדוק

כמו הסוס זהוב מחלפותיו
נער פרא יפה תאר דוהר
במרחבים אין סופיים
חוזר ותוהה מפה
כל זר ובחיה ינעץ פגיון
נולד ביום העשבים האדמים
ומאהב לאשה בצרף
בשירת עשבים צהובים
אין לו סיג ופחד
מפלג כמרצע ותער
כסוס ללא רסן
מקשיב ליללות חברו
בן הילדים יללות
על קירקוף וזעם
מתפתל במטת אהבים
בורח למרחקים
שירת העשבים בימים

תוכן חדש / צבי זקובסקי

תִּכְּן חֲדָשׁ. תִּכְּן חֲדָשׁ.
בְּבֵית הַמְדַרְשׁ. גֵּשׁ
אֶל אֲרוֹן הַקֶּדֶשׁ אֶפְ-טַח-וְתוֹ
בְּסֶעְרָה. מָה נוֹרָא
הֶעֱבֹשׁ. מָה נוֹרָא.
שְׁלָדִים מוֹלִידִים שְׁלָדִים
מוֹל עֵינֶיךָ הַפְּקָחוֹת. טַחוּ.

תִּכְּן חֲדָשׁ. תִּכְּן חֲדָשׁ.
בְּלֵב הַר גֹּעֵשׁ שִׁישׁוֹן
וְחֵלֶם וְקֵם נִרְעֵשׁ
וְחוֹשֵׁב
עַל תִּכְּן מִמֶּשׁ.

(בהשראת ברנר)

עֵתִיד / רביב ורטש

כְּמִשָּׁה הַכּוֹתֵב בְּדָמַע
אֶת מוֹתוֹ,
כּוֹתֵב אֲנִי
אֶת חַיִּי.
וְהַמְּכַתֵּב
מְכַתֵּב אֲלוּקִים הוּא
חַרוֹת עַל הַלְּחוֹת.
וְשִׁבְרֵי לוחוֹת.
וּמְבַקֵּשׁ, אִם אֶפְשֶׁר,
כִּי עֵתִידִי וְחִירוֹתִי,
יִלּוּ רַק בְּמַעַט דָּמַע.
כִּי מִנְגֵד אֲרָאָה אֶת הָאָרֶץ
וְשָׁמָּה עוֹד אֲבוֹא,
שֶׁלֹּא כְּמִשָּׁה.

בן חורין / רם הרשטין

פני חרושות רך ודמע
ועיני לאות אכזבה,
שערי מאפיר בזלת רותחת
וכתמי בשרי צרובים בשרב.

פוסע בשדות המלח
אל עבר חומות גאלה,
תר דרכי בגחלת לוחשת
בממלכת פתאים נעלה.

סב את חשכת הנצח
ונוסק פעיט עד רדת אבק
בזעקת בן חורין
קורעת
למרגלות צער הזמן.

צְנִיחָה חֶפְשִׁית / רִיאָן רוֹט

מְסִירָה אֶת כַּבְּלֵי הַפַּחַד
מְשַׁחֲרֶרֶת אֶת בְּלִמֵי הַהַסּוּס
מְתִירָה אֶת חוּטֵי הַחֶשֶׁשׁ.
צֹנְחַת
צְנִיחָה חֶפְשִׁית

ירמיהו / אפי הלפרין

מחווה לנתן זך 18.2.21

בקרתי בחצר המטרה כְּדִי לְנִסּוֹת לְהִבִּין

אִךְ זֶה שֶׁנִּבִּיא אָחַד

לְבַד

(הַכְּלוּא בְּבוּר עֵמֶק שֶׁל טִיט טוֹבְעָנִי, בְּלִי מִים לְשִׁתּוֹת

אוֹ לֶחֶם לְאָכֹל)

הַעֵז לְהִתְעַמֵּת שׁוּב וְשׁוּב עִם שְׁלִיטוֹ הַכֹּל יָכֹל

וּלְהוֹדִיעַ קִבְלָה עִם וְעֵדָה שָׁאֵם צְדָקָהּ בֶּן יִאֲשִׁיּוּ

לֹא יִחְזַר בּוֹ מִדְּרָכּוֹ הַרְעָה אֲזִי הוּא -

כְּמוֹ גַם נָשִׂיו וְיִלְדָיו -

יִפֹּל בְּשִׁבִי אוֹיְבָיו

וְיִרוּשָׁלַיִם תִּעָלֶה בְּאֵשׁ וְתִתְחַרַּב.

אִךְ הוּא הַעֵז? לְמַעַן הַשֵּׁם.

אֶלֶפִי שָׁנִים אַחֲרַי, \$\$\$יְהוָה כָּבֵר אֵינְנוּ מֶלֶךְ אֲלֵא

קִלְפָה רִיקָה בְּלִבִּי

אִךְ אֲנִי, לְבוּשָׁתִי, עֵדִין לֹא מַעֲז. וְאֲנִי, בְּעֵצָם, לֹא

לְבַד.

אור נייד / רונית מזוז

בלילה ההוא לא נפתחו השמים

באפלה שלך סמנת לי

דרך בפנס של

הנייד

פרפר נטוש של לילה נגע

לי באור

באמת זה נחל אמרת לפעמים הוא כל כך מלא

שחזבים לשאב ממנו ישועה

וכמה אבנים וסלעים הצמיח לנו

עד שהגענו אל המנוחה

שאין בה ולו קרטוב אחד של

דעת

מאורות / אפרת קוזין

קבו כל מנורות הבית
וקייתי כסמא המתהלך בחשך.
כזב מי שאמר כי האור בי
לא יוכל לכבות.

ויחלפו ימים רבים
ואנפץ את כל מנורות הבית
ואתקין בחדרי לבי
עששית
והנה אור

הבריכה בחורף / גאולה שינה

אני יושבת באגף החיצוני של הברכה,
מקנאה באמיצים ששוחים.
אני לא מעזה.
קר לי,
אני עצלנית.
די עם הבקרת העצמית!
אני לומדת לקבל את עצמי.
היו זמנים בהם רציתי להגיע למנוחה ולנחלה.
ואז הבנתי שקלישאות הן לא בשבילי.
כשהגעתי לנחלה מכרתי אותה.

לב תר / שולה ברנע

קולה הִיה קריאת אביב,
ניחוחה נתפרץ מכל זווית,
עיניה גששו אחר תאום,
לולא כן חשה בתהום,
שפתיה כאגני אבטיח,
כאוצר עתיק מבטיח,
אך לבה חפש כנור
שינגן כנחל הבשור.

תבנית מחשבתו / רפאל לב ארי

כי אדם לחרות יולד
והרהוריו חטא וחסד
ברצון האל נברא חפשי
ואמונתו עד שערי עדן
וקולו ישמע, קול בן חורין
ופרחי מחשבותיו ילבבו
אל מחוזות הדמיון
ומעינותיו יפככו רעיונות
נאחזו בעגני ההגיון
לברא את כתב חרותו
ובשורתו נשאה ברוח
מרחפת על פני הארץ
ותבוא עדי נדפאים בירפתי האמה
לשחרר את עבדי האתמול
כי חרות האדם
תבנית מחשבתו

בנטיעות פנימה / אפרת נחמה

לצמח עץ לימון
ולטפטף ריחות הדר
על זכרונות עבר סתומי פה
צרוידי גרונות
צהובי-לחה

ועל גושי סקר
להסחט
להיות לי לי-
מונדה

למה לא זיקוקין די-נור
למה לא בחרבות ואש יוצאת מן השמים
כמו אלהים
כמו רמאדאן אנשאללה

למה לא בהיסטריה
בססמאות, באימים,
בהליכה רגלית את כפרות כל הערים,
בצעקות אל אזניהם של כל האנשים
המדמים בנפושם,
למה לא דם

-

--

אבל אני
בנטיעות
פנימה

בלתי שווים / אביבית כהן

היום נפגשנו
תשעה מלבנים שנים בזוויותיהם
כן, כן, התהיות המחשבות, המאניים
הכל היה שנה
אלו יקלו מלבנים לדבר
היו אולי תוהים על אי-שיון
לא, לא, בין צלעותיהם
אי-שיון בנסבות חיהם
לעת ערב
תשעה מלבנים נותרו ובתוכם אין
צורות אנושיות
תרו אחר בית

געגועים / תומר קליין

החרות באה מבפנים
כמו טפיפות בשפולי הבטן
פרפרי תעתועים שקטים
מרפרפים
המתאווים לבקע
לשחרר את פקק השעם
בפקיעה חדה, רועשת
זה החפש לשורר געגועים.

שחררי / רפאלה ורדי

חוטים נפרמים
פתילים נשאים באויר
חלקם לפקעת הלב נגללים
האהבה משתחררת
ומרחב לך סוף סוף נותנת.
ומחבלי הלידה הפואבים
חבלים נפלו לי ולך בנעימים

לא מרפה לא משחררת
כל הזמן דואגת
כונקת חבל דמיוני
ענקי.
קצה שאליה קשור-
לטבור,
ובצדו האחר-אצלך-
חודר לנימי לבך.
שזורים בו בחבל חוטים סבוכים
מחבקים, נושלים
מתאגדים וכולאים נשמתך
ועוצרים מעופך
די- זה פואב
שובר את הלב
הגיע הזמן לותר
ואותך לשחרר
מתעששת, מתחילה את הקשר לפורר
לאט לאט, קשה, קצת שובר

צלקות / שחף ארז

טעות לחשב שהצלקות
המיפות את גופי
מקורן בשברי בקבוקים
ואבנים משננות.
הן עשויות שקבות-שקבות
של חזית אחים,
של התפשטות חדות החפץ,
של אי-שפיות אהבת נעורים
וצפור אחת אפרה המשתרעת
אחר מעוף הלהקה, בדרכה
לסוף העולם.

רוח חופשית / אמירה אמיתי

עלינו להסכים,

להכנע.

נרקם תנים חלופיים

לעולם החדש הזה

נהדק את הפשוט

נעתיק מטכניקות עתיקות

למשל, מהרקמה היפנית סאורי

אזיר מוגן נח בין תפיה הסדורים כגדר שלוח

או אולי מטכניקת האריגה החפשית

המזמנת לב רחום אל העקם.

נעשה גם ודוא הריגה לקשרים הפסולים

שהשחלנו אל קוף חיינו.

אנו הנשים, שהיינו חכמות בימים אחרים

נעמל ונוסיף רוח חפשית לרקמת חיינו.

לוח שנה / קריסטינה רוסקוב

נותר לי להמתין עמו
ליזם שבו יהיה חסר שמוש
חפשי להזרק
בין צמחים נבולים
זרים
כאשר יום זה יגיע

לוח שנה מאבק
גפיו דוממים
יחד עם גופי
ללא תנועה

רוחו השבורה
מחזקת עם מסמר
לקיר חדר השנה
שולחת מבט אחרון
אל פרחים מתפוררים
אשר נשכחו בגנה
ללא טפת מים

נר מקמט
נשכח להצהיב
בפח האשפה

בקול שלי / אסנת אופק

זזה עדין לא נגמר הגיעה עת החרבן.
המוזיקה עדין בתוכי, הומה, זועקת עיני נוטפות, כלי
זולגת, נמסה ממים ששוטפים.
והכל מעשה ידי,
הכל שלי,
ואחרי המבול.

מתחילה בקרשנדו בפירואט מפרע מסביב לעולם
מתחילה בקרשנדו הפורע את צמרות העצים
מעיפה את הקלידים השחרים בצקהרה לאחור.
הגעת.

סוערת, גונחת, נאנקת, רעמי אימים מקרידים,
מחריקים מפחידי ילדים, זועקת שמיים רדו ארצה.
דקה דומיה ובתוכי הרעם פועם והרעב זועק לעוד,
קופצת, נוטלת מקל הבא ליד, משקשקת דלתות.
אני בלתי נסבלת וזה הרקוד שלי.

רעד

לגאטו, גוי מתעקקלל על עלים לחים, צוארי נמתח
ברבורית לקצה היכלת של אצבעותי נמתחות על קלידי
הפסנתר אצל קלרה ברח' אלחריזי בשעה ארבע אחר
הצהרים ביום קיץ חם, מתות לצאת לחפשי.

קלרה הגיעה מרומניה. הארון בסלון מלא קריסטלים.
רעד אימים, סטקטו מטורף.

מגלגלת עינים, מלקקת, מחרבת, נוטפת, תוכי
מהפכת, מהלכת אימים, ושכלם יקפצו.
המרכז שלי כמו עפרון מחדד עולה לשמים, רדו ארצה
שמיים והורידו מים.
משתנקת,

פי מלא על גדותיו מים, זה מה שהבאתי, מים, שטפון.

הרהורים על זמן ומרחב / גבריאל

אברהם

התר כבלי נפש מהנודע
תן לרוח לנדוד אל המעבר
היה אחד בכל האין
טעמת מהנקטר המשכר

"עבדי הזמן עבדי עבדים הם"
כתב יהודה הלוי "עליהם"
להיות חפשי פרושו
להסיר את כבלי הזמן
כך לנצח את הנצח
שנולד במפץ הגדול

לשרוף את היומן ולנפץ שעונים
לרדת מסחרחרת הזמן הדוהרת
ללכת לאבוד בטוח בין היממות
זהו טעם החופש המשכר
לא המשקר להולכים בו

עבדי המקום עבדי עבדים הם
להיות חפשי פרושו
לנתק כבלי שבילים דרוכים
וללכת לאבוד ברוח בין השבילים
זהו טעם האושר המשכר

אָתִיקָה / תמי כץ לוריא

באת אלי ואני הלכתי מעצמי
בדיוק אחרי הדיון על כך ששפינוזה אוהב את אלהים
ואלהים אוהב את עצמו
ומה זו אהבה שקלית
פה על האדמה בחדר החשוף
איימי וינהאוס שרה ג'אז
אתה חודר אלי בכל הכוח
אני מתירה את המושכות ורוקדת עליך
נסינו לממש את הקונטוס
אבל בעצם באנו להתנגם

* / אבישי אודי

אני מתחיל לדבר והולך כעור לעבר הלא נודע
אני הולך בכם הרצון המוביל לא בשכל ובנה
והכל מסתתר מתחת לקולה המוזר של התפלה
מתחיל והולך שאלה משאלה
כל דבר שנמצא בעולם כל מה שנעלם ונסתר
כל העולם הזה מעט מפזר מהלך מהפנט לצדי הנהר
לחפש את המקור שמעבר לדברים
לתפעות המשנות שקוראים האנשים
היכן אתה מתייב לכל דבר צועק מתוך העולם הנשבר
אי אפשר להגאל מכאן ואי אפשר לדבר
צריך לצאת לעבר העולם האחר
האם אפשר לפרץ את הכלא השומר לעבר עולם חדש

האם לשבר את כל העולמות אל המקום המקדש
אני זועק כלהבה לעבר האין ומבקש מתוכי
ומדבר לתוך מים שנשאבים מהכלום האינסופי
אין עולם בחוץ ידעתי הכל נשאר לעולמים
וכל השאלות נשארות בחוץ מעבר למרומים
אני הולך מכאן ידעתי משאיר שכל מאחורי
הגאלה הזאת חייבת להגיע גם אלי

צלולה בצלילה/ אוריה שפיצר

לפעמים אני מוצאת את עצמי

רוצה לקפץ לקרקעית

לדגדג לאלמגים

ולהפחיד את הכרישים

אז אני אוזרת אמצ

לוקחת נשימה עמקה מאויר של עולם ההכחשה

מהדקת את החליפה

עוטה את המסכה

מהדקת סנפירים

ומתחילה לצלל למעמקי נפשי

כי שם הכי זורם ונפשי

שם אני יכולה להיות אני בטבעי

שם,

בעולם הדממה

אני המרעישה היחידה

שם אני יכולה לחשב בצלילות

ולנקות הכחשות ומחסומים

בלי הפחות דעת מיתרות

כי אליהן לא מגיעות השטפונות.

שם אני מצליחה להפיר את עצמי באמת

ולא דרך השקוף של האחרים

אלא בעזרת שקוף המים הטבעיים.

רק ככה,

קשארגיש נקיה

ושלמה

אוכל לחזר אל עולם

ההכחשה

* / בועז ברנוביץ'

בְּשֵׁלֵהי כְּדוֹר הָאָרֶץ
קוֹרְסִים קְרוֹחוֹנִים
וְהֵיִם עֲתִיד לְהִצְיֵף

וְשֵׁם מָה שֶׁהָרוּחַ מְרַעֵדָה בְּעֵלִים
וְמָה שֶׁעֵלִים מְפַנְיָמִים בְּרוּחוֹת:
בְּלִית הַפְּסֻגוֹת. שִׂאִים גְּרָגִירִיִּים
חֹלּוֹת שֶׁהִתְגַּרְשׁוּ מִכָּאן

שֵׁם שְׁמוּרָה לִי הַזְּכוֹת
לְהִתְלַהֲבוֹת הָרֵאשׁוֹנִית, לְצַפֵּית הַפִּיּוֹס
וְמָה גַם הַהִתֵּר לְאֲבוֹד

על הטבילה / נדיה אייזנר

הלכתי לטבילה כשרה
ככל השאר:
נשים צנועות המכסות
עד הברכים,
כלות יפות וצעירות,
דקות גפיים,
נשים גדולות, נשים קטנות –
באות במים.

טבלתי פעם אחרונה,
היה ליל חרף,
הרחק מעין הבלנית
טפטף הדם,
ומי המקוה, מלוחים,
זרמו לי,
החרף תם,
הוליד תינקת יחפה
שבועטה,
זחלה לארך השדרה
של חרותה.

עגורים / גד קינר קיסינגר (למוטי

לרנר, לוחם חרות)

מחשבותי עגורים
נודדים עם הלקקה במבנה מרהיב
בציתנות עזרת בלי לחשב
בחרף אל הדרום הסם
בקוץ מצפינים.
בלי לחשב.

רק כשאחד מהם שוקע
בשרעפיו, בשיר שלו,
ונורה,
הוא מוצא את דרכו.
צולל חפשי ומסמם
מאשר
להתרסק על גוף הציד
שחש להצילו.

צפור אחרת / דניאל קישון

קְשָׁאֲתָה לֹא מַעַז לְגַעַת,
אֲתָה כְּמוֹ צְפוֹר קְשָׁה קְשָׁה,
צְפוּדָה כְּמוֹ מוֹת,
שְׁשִׁמְשׁ חֲמָה לֹא מְשַׁזְּפֵת,
רַק שׁוֹרְפֵת וּמְצַחִינָה.
וּבְיָמִים הַפּוֹכִים,
אֲתָה כְּמוֹ צְפוֹר אַחֲרֵת,
וְהַרְגֵשׁ הַזֶּה שְׁלִי,
הוּא כְּלָב שְׂנוּבֵחַ וְלֹא נוֹשֵׂה,
וְהַטְרָטוֹר הַבְּלִתִּי פּוֹסֵק,
פְּתָאוּם נְפֹסֵק.

ארון / גיל אליאס

שבילים שלבו את לבי בערו על אש סגלה.
רצדו את ההומו שרצה לצאת החוצה
מעץ הארן המתפוצץ.
לא רוצה להשאר
ולא לרעד מקר כמו
עפר ההכחשה הפנימית.

ער עכשיו יותר / דויד לידר

אתה ער עכשו יותר
והמציאות מדברת אליך
מבעד אלפי נשמות,

מבעד חי, צומח ודומם
בברכה ובקללה,

הבחינה בפתח
בכל רגע מחדש

ואתה יושב על הגדר
נזקר לא לפל.

התבצלות / דפנה שן

למניעת דמעות בעת קילוף בצל מומלץ להחזיק מים
בפה

תראו את זאתי,
מתקלפת, מתבצלת,
משילה
משירה
אומרת שירה

מה נהיה לה ש-
מתפשטת עד לשד עצמה
חושפת ערונה
ברבים.

מה את לא מבינה!?
זה יגמר בבכי!

* / אורית כרמל רפאלי

הימים האלה מלמדים אותי שוב

לשאל

ולפעמים תשובות עולות

על שפת חלום בערפלי הבקר

קמתבקעות מעל קרום האדמה

במחוששים ירקים של עשבי חרף

כפקעות של סתונית

בהפתעה

נובטות אלי כמו שן סלב מסך תמה

מעוררות חיוך בגבול הלילה

ולפעמים קרום העור נפרץ

בזרזיף חם מבעבע

קדפק החיים עצמם.

באה מגפה לפרם את היקום

מכוכביו, אחד אחד

לחשפנו איש איש במערמיו

לכנים, פגיעים, נפוצים

חולמים חרות

* / אורלי קדוש

מפתח לקריאה חריפה
ועמות בסתר
הוא פאב מוביל למצב
קצה
במשכן הנפש

דיסטופיה במבנה אנושי
שבור
ומקלקל
אך נותר מקדש

לקחת ולברוח / איה רוזנווסר רבין

תחטפי כל דבר שעושה לך קצת טוב יפה שלי בלי
להתנצל ובלי לחשב פעמים בכל הטרוף הזה שקורה
לנו כאן מסביב כשכלם רופפים מעצבים ואין ודאות
אחת לרפואה כשכל מה שידענו כל כך רק חשבנו
והתפוצץ לנו בפנים כי חיים פאקינג פעם אחת ואין עוד
צ'אנסה תקף זה נגמר ומה בכלל הספקנו כי פחדנו
להתרוסק עם האמת שלנו במציאות והעדפנו להתנחם
בשקרים קטנים ממרציפן שנתחמם שלא נקפא שלא
נשתגע.

בוועידת זנות / אשר גל

נאֶסְפּוֹת הַמְחַשְׁבוֹת

שְׁלֹא אֲשַׁמִּיעַ בְּאֶזְנֶךָ

בְּשַׁעוֹת אֶפְלוֹת.

הַלִּילָה מִתְעַרְטֵל

וְאֲנִי שָׁב לְהִסְתַּתֵּר

בְּאֵי הַסִּירְנוֹת.

כְּמוֹ יָם

הֵן אֵינָן מוֹנְעוֹת קוֹלָן

הַבּוֹקֵעַ מִמְעַרְהָ קְסוּמָה.

אֲנִי אוֹסֵף אֶל חִיקֵי חִלּוּמוֹת

שׁוֹלֵחַ אוֹתָם לְרַחֵף

בֵּין רְבוּא כּוֹכְבִים

מֵעַל אֶזְעָקוֹת מִיַּבְבוֹת .

בורא הקדשים שוכן חיים / אירים כליף

בכנפי גופי ענותי הקורעת בחבלי שמים זהבים
ובדרור ברקיקי באערת מעופי לשבוליק הדולקים

בחרף חם

אמיר עולם

ערטולה לעפרי שמים פוסעת מרעה גופי בליל הפובש
בין סופי הגשם השוטף משחררת דמעת חרותי הזולגת
לירח הנאלם

ובפרצי זיוני צלמות מכאובי סופנת רבוני לבקר הקוטף
חזיון

בורא הקדשים שוכן חיים

כצפור מרחבים אנכי מקיצה מקסמים לזהב שמש

מרקיעה מעופות לאפק הזרע קיום בנחלי

בבכות (בכי) לבי נשמתי העירמה גזעית לפעמיק פרברי

בדידי

שוקעת אהבה לעיני מחולי הפרוץ

חפש אדמה חיים

לחוש שמחה בְּהִיוֹתֵנוּ-אֲנוּ / אִירִיס

שני

בהשראת "תמונות ילדות" (1838) לרוברט שומאן

לחוש שמחה בְּהִיוֹתֵנוּ-אֲנוּ

בין שברי השלם הארעיים של החיים האלה
בין היצירות הבלתי גמורות הסובבות אותנו
כהניות של מסתורין, ללא תקלית גלויה.

החרות הזאת להכיל את הממשי לצד הבלתי מסבך
קמחצית על גבי מחצית,
קמסעות התגלות
מעברן האחר של שקיעות וזריחות,

החרות הזאת להיטיב להתבונן במסעות חיינו
הנצברים והולכים על מפתן האור
בעיני הילדים שבתוכנו,
בין פנים לפנים, בין אין לאין.

קו פתוח / אלי שרים

כי
כשנפתחת
דלת למציאות אחרת
זאת שתמיד נוכחת
אבל לא תמיד נשארת
דלת פלאים מלאה באורות
שעדים אנו לה
רק לעיתים נדירות
ומאז
גם בתקופה אפלה
של הסתר הפנים
יש לי קו פתוח
שבא
תמיד עונים

ולרגע חזיתי בתמונה הרחבה
ויודע לספר כמו כל מי שחווה
שהצצה חטופה
בממלכת הנצח
תשאר לתקופה
ואיתה גם הלך
ושתק לרגע ונדם
מוחי הפטפטן
והבנתי כמה עצום הוא העולם
ואני בורג קטן

ולרגע התבוננתי בתמונה השלמה
ונעלמו הרהורים אין עוד בשביל מה
ובהצצה חטופה
בשקר המציאות
והבנה עצומה
שגם השפל הוא גאות
נקשהתעוררתי מזאת האמת
למציאות שהיא דמיון
שהחי בעצם מת
ודרך תלם לכליון

קודש / אליה מרקוביץ גבעון

הילדה שהייתי הולכת לפח עם שקית מדוממת
מסתירה דם ראשון
וכעת מפללת
לחנה ולתקן מדי חודש

אני הולכת אתך בתוך החדר
בהוזה מתמשך ונדיר
מכתרת בצורת האות ר' את מיטתנו

יש לך משקל משתנה וחסוי לכוחותיי
דמעות של אשר, דמעות של גודש
מתחלפות בזליגת התסכול

אין לי סיכוי לשמר עליך מפני כל
כי יבוא ממך דם
כה או אחרת

אל תהיי שקטה, אני אומרת
אוהבת
אבל לא רק אוהבת

בוקר בפיאצה / דרור שקולניק

מיאכטות וסוסים

הנשים העשירות

שהן נשות העשירים

אינן מסבות מקיאוטו בקניון

אינן חושפות קעקועי כתף

אל כתף נשות העניים

צץ לו מן הרהור קזה

בלבו של הרוצה עצמו

נושא ידיו אל על

עירם בלב הפיאצה

לרגע הפנית מבט

מכה בהמלת פטפוטאיטו

מבלי שזעק מפיו ולו מלה אחת

מגדש עצבונות עניו הרועמים

אשה בכפר, עירמה, מבקשת

להסתיר ערוטה ושדיה

פורשת אמתה על חזה

וכף ידה שטוחה

למטה שלוחה

הגבר חזהו חשוף

נדרש לשתי ידים על שלו

וההמון מתבונן

העשירים אינם מצטלמים בעירם -

להיות לטרף נואשי זקפה -

הם בחדרי קטרת בארמון

אינם נופלים למות מפגום

או בין שתי הקשואים

להם שמורות הנפילות

ואת בכלל היית במעגל / חלי טל שלם

"בפנים בפנים בפנים"

מתוך: "אני יושב במעגל ומסתכל סביבי"

מאת זלי גורביץ'

את לא מצליחה את לא מצליחה את לא
מצליחה לשים נקדה וגם אחרי הנקדה את רוצה
לומר עוד שידע. שידע כל רגע שקורה אתך
במעגל והמעגל סובב ואין לך בררה
אלא להביט בפנים
והחציר ואניצי הקש
ורים זבל הפרות
מפריעים לך מאד
ואת רוצה לבעט
לחזר למעגל לחזר אל המשחק
להבחר

ואת בוחרת
להשאר עם אניצי הקש והגללים
ואת עושה בהם גלמים ופרפרים
ולרגע הרפרוף נעים

שיעור קומה / ימימה חדד

ניו יורק ובבל המגדלית,
הפיחו בי תקוות על

סלמות שראשם בשמים.
היכן עומדים הבנינים

שאין שיעור לקומתם?
אני נוסעת

כדי לחזר לעצמי.
אם תחפש

תמצא אותי אולי
תחת שמים מכסים בנינים

חולמת בהקיץ על
קומות

שאין להן שיעור.

... / חן לקס

אליס משקיפה על העולם דרך חור המנעול
משום שאינה יוצאת את דלת אמותיה הצרות.
ספורו של היקום אינו מגיע אל לבה
ואינו עובר את חור המנעול
משום שמסרבת היא לשמן את הציר
וחלילה מלשלח יד אל המפתח
ולהכניסו אל תא הנעילה.

אם רק תעז לעשות זאת,
תבין היא שנתן לצאת ממעגל העני האופף את הדרך.
אזי תראה את העולם בדרךיו הפשוטות,
נטולות הסתירה.

אלו המסובבים מפתחות,
אינם דורכים במקום ומכירים כל שעל
שקעולם ציר עבורם במפת דרכים.

אלו העושים זאת,
זוכים להיות משא השראתה של האמנות הגדולה.
האשר.

מסע בזמן / יורם רומם

אָבֵל אֲנִי כָאֵן
בְּאַרְץ מְכוּרָה, בְּתִקּוּפָה מוֹצֵפֶת בְּשִׁנְאָה וּסְגוּרָה בְּמִגְפָה
שְׂאִישׁ, כְּנֹרְאָה, לֹא יִרְצָה לְחַזֵּר אֵלַיָּהּ, בְּטַח שֶׁלֹּא
מִבְחִירָה.

מִי לֹא הִיָּה רוֹצֵה לְחַזֵּר בְּזִמְנִי, אֶפְלוּ לְגִיסָה קְצָרָה
כְּמוֹ טִיּוֹל תְּרַמְיִלָּאִים בְּמִזְרַח, רַק לְתִקּוּפָה קְדוּמָה
לְבַחַר אַרְוֵעַ הִיסְטוֹרִי מְכוּנָן מִהֶעֱבֵר וְלִנְסֵעַ לְשֵׁם
אוֹ סֵתֵם לְעֶרְבָב אֶת הַקְּלָפִים בְּתַפְיִסָּה וְנֹרְאָה לְאֵן?
כְּמוֹ מִיסְיוֹנֵר שֶׁיִּצְא לְאַפְרִיקָה לְהַפְיֵץ אֶת הַבְּשׂוּרָה
כְּמוֹ מְחַפְּשֵׁי הַזֶּהָב שֶׁנִּדְדוּ לְמַעֲרָב, שֵׁם בְּאַמְרִיקָה
כְּמוֹ חֲלוּצֵי עֲלִיָּה שְׁנִיָּה שֶׁהִתְיַשְׁבוּ בְּכַנְרֵת וְדַגְנִיָּה
רוֹצֵה הַרְפָּתָקָה חוֹצָה מְרֻחָב וְזִמְנִי לְעֶבֶר הֵלֵא נוֹדַע.
לוֹ רַק הִיִּיתִי יְכוּל, לְרַגֵּעַ אֶחָד, לְצֵאת לְמַסַּע בְּזִמְנִי
אָבֵל לְאֵן?
לֹאִי שֵׁם בְּעֵבֶר הַרְחוֹק רְחוֹק בְּרֵאשִׁית הַצִּיבִילִיזָצְיָהּ.

אוֹ לְתִקּוּפַת בֵּית שְׁנֵי בִימֵי הַזֶּהָר שֶׁל מַמְלַכַת יְהוּדָה
לְסִלּוּנִים הַחֲשָׂאִיִּים בְּצֶרֶפֶת בִּימֵים שֶׁקָּדְמוֹ לְמַהֲפָכָה
אוֹ לְקְבוּצוֹת הַפּוֹעֲלִים שֶׁבְּמוֹ יְדִיָּהֶם יָצְרוּ אֶרֶץ חֲדָשָׁה.
וְאֲנִי, אֲנִי יוֹדַע לְאֵן?

הִיִּיתִי רוֹצֵה לְהַגִּיעַ לְדַגְנִיָּה בְּתַחֲלַת הַמָּאָה הַעֲשָׂרִים
לְחֻזוֹת יְסוֹד אֲתֵם אֶת אוֹתָם הַרְגָעִים הַכֹּל כֶּךָ מְלֵאִים
בְּחֻדוֹת נְעוּרִים, בְּחֻזוֹן שֶׁל רֵאשׁוּנִים, בְּרוּחַ חֲלוּצִית
שֶׁלֹּא נֶס לְחָה גַם אַחֲרַי יוֹתֵר מִמָּאָה שְׁנָה מִבְּרֵאשִׁית.

* / אסתר וולק

יש שאגס נשכח על שלחן
שלג מצטופף בעורו
פעם היה לו עץ וטבורו
עמד מלכת
עכשו במדף התאנה מרגשת
חפון ומפקר לכל יד
ממששת ודורשת.

יש שאגס נעזב
ובשרו כבר נגר מעץ
תקף יפל בו במקום
אל טבור העולם המתלוצץ
ונבג אחר נבג
יהפכו שלג בעור זר

יש אמת בטבע הצמרת
ולעתים גם יפי באדם
כך או אחרת, הסוף יפה
ואין מי שיכריע מי יותר אכזר.

... / יובל ששון

לפְּעָמַיִם

אֲנִי בּוֹחֵר

לַעֲשׂוֹת אֶת הַדָּבָר

הַגְּרוּעַ בְּיֹתֵר

רַק כִּי אֲנִי

יְכוּל

... / יעל רן

היא תשאֵר איתָנה
כְּמוֹ שׁוֹרְשֵׁי עֵץ,
בְּשָׂרָב אוֹ בְּסוּפָה.

מְקַל תְּלֵאוֹת הָאֲבָדוֹן,
מְלִים מְחוֹסְפוֹסוֹת,
רִיק הַזְּמַן,

לֹא תִשָּׁבֵר, תִּשְׁמַר-

כְּדֶרֶךְ טֹבֵעַ, כְּזֶרַע
שֶׁנִּבְרָא מוֹגֵן,
כְּכֶתֶב סְתָרִים,
שֶׁדְרוֹשׁ לּוֹ הַרְשָׁם.

תִּהְיֶה שְׁלֶךְ בְּלִבְדּוֹ,
בֵּין מְשֻׁלָּוֹת נוֹפְלוֹת- עוֹלוֹת,
בֵּין הֶהָבֵל הַקְּבוּעַ, אֲרַעֲיוֹת הַמַּעֲלוֹת.

הִיא מֵתַת הָאֵל,
נֶזֶר הַבְּרִיאָה,
רוּחַ הָאָדָם שֶׁבְּתוֹכָהּ.

ניו המפשייר / יפית בק

החלב גולש מהסירים שֶהִרְתַּחְתִּי
אדם וְזָהָב וְעָצוּם וְצָהָב וְכֵתָם
הַעֲנָפִים עוֹלִים עַל גְּדוֹת הַעֲצִים
הַלֵּק מִתְקַלֵּף מֵהַצִּפְרָנִים
וְאֲנִי מִשִּׁירָה אֶת הָעֵלִים
עַל הָאֲדָמָה הַמְסֻכֶּרֶת
מִלְבָּלֶבֶת בְּשִׁלְכָתִי
מִתְנַעֶרֶת מִחֲגִי
וְגוֹלָה מִרְצוֹן

1.9.2019 הראשון לספטמבר /

אריאלה בהלול – דימנד

אבל -

היא מעדיפה את הברזים שבפארק ואת החול שלש
את אצבעותיה הקטנות
ומזליף את גלי האדוות
ביום הכחל שלה ואת הכתפים
של סבא שלה שמאפשרות
לה פטפט עם עלות העץ
"מה לא טוב
כה?" היא פוערת עינים
בלי גן פלאים ובלי גננת פלאות
ורק עם משחק אחד שקבלה מתנה, כזה כמו שיש
לאמא באמת
שמחכה. לה בבית

זה שיר לילדה תקף בת שלוש
שגלתה את
המעין ומנביעה אותו בזוית עינה הצוחקת,
זה שיר על ילדה תקף בת שלוש
שבקצה המבט מתלחלת לה תשובה
אבל היא לא אומרת,
בדרך העוללית
מעבירה את הלחש
אל שפתה הפחתונה, פס אור רך
שלוגם אותיות ומלים.
זה שיר על ילדה בת תקף שלוש
שהיום הוא הראשון בספטמבר
וספרו לה על גן פלאות
וגננת פלאים

זרות / לאה

"נכון שזה חזיר?"
הוא שואל בבוז
ספק אותי,
ספק את הכריה שבדי.
לבי החסיר פעימה
מתקשה לבלע
את אשר שמעתי
את אשר אכלתי
את אשר אני.

הכל בְּסִגְדָר / יחי לוי

שישי כ"ה בספּטמבר נפתחו סוגרים
מסלולות על פני כל הארץ
ארבע עשרה אפס אפס
איש אשה אחוזים בחיק ביתם
לא נעים ונדים חוץ לאלפים אמה במרחבים
לוי נקח ענף עץ עבת על דף הארץ
ונעגל קו חרוץ פי אלף מחוץ במעגלו
לא עב ענן ולא הגשם היה מוליק ומביא
ריח ים על ברוש בָּהָר

בעת חיה זו פקדות רגלינו
לדוש בָּחַן נצי דשא ברגל יחפה
שמא המגע יחבר אדם לאדמה
וזו מטעמה תתן שמות גם לאצבעות
כף רגלים לא רק בהן תישא לה שם לבדה

נחזר על פתחינו
לא "הכל סגור בו באדם"
כבר שר עמיחי
"פתוח סגור פתוח זה כל האדם"
נתור נמצא את החורין
אולי אף גם
נציץ פלאות במחילת ארנב

פְּשוּט כָּךְ / מור לנקרי

תָּנוּ לִי מְנוּסָה מִחֶפֶז
כִּלְאוֹ אוֹתִי בְּדֵלֶת אֲמוֹתַי
אֲמָרוּ לִי שֶׁכָּךְ
שֶׁהֶסְפֵּק לֹא יוּכַל לְהִתְאַרַח

במתנה / משה אוחיין

הנחנו לקתיבה ודברנו על מה שאינו קשור לשעור.
היינו עם הצורך לומר. מה שהתחיל הפך לאחר,
השתנה, נעצר והזנק שוב. נפל בקבוק מים והורם.
פצפץ נר באצבעות גליות. אחת הבנות הפנתה את
תשומת הלב לכתבת שנבחרה להיות על הקיר ולבטן
הרפה של הדברים. באה הצעה להתערבות. הציץ
חטיף מן התיק ולא הייתה בררה אלא לחלקו בין הפיות.
אחד המסבירים דרש להסיר מן השלחן את בקבוק
הענבים הריק בטענה שהיה פעם מלא מיץ מתוק,
עסיסי וטעים. הלבבות שצירו בהפסקה על הלוח:
שלמים, חצויים, בכתובות, נוצות וסרטים, נמחקו,
ושרבוטו שני גבעולים מעננים. פתאום הזדקפה כתף
והתגבהו שתי מחזות רקוד תואמות. הבנות אמרו
שהמטפחת הצבעונית שקניתי מוזרה וסקול הדעת
אינו מותיר לי שום אפשרות מלבד להשיבה אל התיק
או אל המוכר או לתת במתנה.

מלאכת השיר / מיכל פרי

תחרטי אותה באצבעותיך
בבשרך, בישותך, בדמך
תרגישי את ההנאה מתפזרת
לארץ ולרוחבך
קחי נשימה מלאה מהבטן
ספגי פנימה את הלא נודע
תתכונני לעוד ועוד
את לא מפסיקה
וזו רק הכנה
ואם אין בך תשוקה והנאה
דעי,
עדין לא כתבת
שירה.

* בהשראת חורחה לואיס בורחס, "מלאכת השיר".

קחי עפרון מחדד
שכבי על הגב
חשוב שתהיי לבד
שהמטה נקיה, מזמינה
את יכולה להוריד את הבגדים
או להשאר לבושה
אין שנח לך
אפשר רק בגדים תחתונים
העקר, בלי לחץ
אם את חונה פחד
רתיעה או כל רגש מעכב אחר
עצמי עינים
תנשמי
נשימה מלאה מהבטן.
שירה זו חידה
חורחה לואיס בורחס
קרא לזה
החידה שבשירה
להזהיר
בנוגע למה שאפשר
או יותר נכון
למה שאי אפשר
צירי את התשוקה

* / נופר בר

השקר הפך לחן.
היפי להכל .
אהבתה לגעגוע .

אספה חלומותיה
ומכמניה בצרור
יוטה משמש ומטלא.
בדרך מאי אז , לקאן.

נשאה אותו על גנה .
באון, בגאון ,
בדרך חתמתים
שנמשכה שנים.

הגיעה .
הניחה את צרורה ,
שק דהוי, מרפט
ספוג כאבים ועולות.

כשפתחה, מצאה
רצונות עבשים .
הבטחות שהתפוגגו .
אמתות שהפרכו.

אוונגרדית / אסתי קושמרו אברהם

לא רוצה להיות
כבולה ב־
משקל שירי
ומספר שורות.
לא רוצה להיות
משעבדת ל־
מטפורות הזויות
ומאלצות.
רוצה לכתב
ברצף חפשי,
בקצב אישי,
בלי חקי מסגרת
קזאת או אחרת,
כתיבה מהלב
של התרגשות וכאב...

כותבת בפשטות
מובנת לכל,
חיים סבוכים דים.
רוצה שהמסר יחליק כחמאה
מדף הכותב
ללב הקורא
ויובן לכל המוצא בו ענין.

עֶרֶב קִיץ הִיא תְּשׁוּבָה / מֵרֵב קִיץ

עֶרֶב קִיץ הִיא תְּשׁוּבָה.
כָּעֵת אֲנִי יוֹדַעַת.
אֲנִיחַ לָהּ לִסְגָּת
אֶל אֲמֵרֶת שׁוֹכָה דְּלָה.
לְלַחֵךְ עֶפֶר טָחוּב
מִכָּה, דוֹאֲבֵת וְלִשׁוּב
כְּלִבְנָה בְּעֶרֶב קִיץ-
עֲנוּדַת אֹרֶן וְהֵלָה.
כָּעֵת אֲנִי יוֹדַעַת. אֲנִי נִפְרָדֶת.
מִתְבַּנֵּיךְ אֶקְשֵׁט בְּמוֹךְ וּפְרַח דְּבִדְבֵן.
עֶרֶב קִיץ עֵת תְּשׁוּבָה
וּגְלִדֶיךָ סִגְלִים-
אֲמֵתִין כֶּפֶת יָרֵחַ
הַנוֹשֵׁק אֶל הַמִּפְתָּן.

* / סמדר פייל

בתי מסדרת כרכים של תלמוד בבלי
על הרצפה
בונה לה שביל מהחדר אל החוץ
לאן את הולכת?

מדלגת לה על גשר
של חיי אמוראים ישנוניים
ולא מעגין אותה להפגס ולצאת
מארון הספרים היהודי הזה

הלואי וכלתי כמוה
קלה
ומעופפת
לפזז בין סוטה לקדושין
בין מועד קטן לבין

חגיגה גדולה

ניו יורק / מיתר הלל קורמן

שמעתי את ניו יורק קוראת בשמך
מהדהד בינות הבנינים
טיול רגלי בטבע האדם
מגפים גבוהים

חלון ללא וילון הופך מראה
האנשים והמראות קשים
צניחה חפשית נראית כמו כפיה
שמים קרים

*

מה שיש עכשו אקח
וארד ללכת בהמון
שמעתי את ניו יורק קוראת בשמך
לילה, יום

שבת / סיגל אשל

שוב אבדתי את חוטי התשוקה שהיה מלבן בי פעם,
מחשכל-מתחשמל. הייתי יערת דבש מנטפת, נשאתי
אפידרמיס מנצנץ, אני נשבעת - עדת לוכדים התרוצצה
אחרי להעלות ברשתם נחשי שערי, פרפרי שפתי,
חמוקי המפרכסים.

ואין זה רק הבהק המתפקע שבצעירות שנמוג מחופי
כמו לעת שפל הים, לא - אז שאגת התשוקה, הבערה
הפנימית, הכרח ללחך ולהתלחך, לארות, להתמזג,
להפער עד קצות הצפרניים, לדבק עור בעור, מעשים
שנראים לי כעת כאלכימיה - אבן חכמים לא מתלכדת
נסוג אל בקדרה הזו, התמזיג
פרודותיו.

שתלתי הבקר נבטי מלונים ותירס - גנת קימות בלב
העיר, ליד הבית. תהיתי האם לאטו נבנה בי משק
אוטרקי, מספק את עצמו, מסתפק בעצמו. והבקר הניד
ענפים בנעימות, לא השיב, רק נשב.

* / סמדר פלק-פרץ

בראשית היתה
המלה
וקרה בה תם וענג חרישי,
וערפל דבשי
הבטחה לדאיה אינסופית - -

היא אינה עתידה להתפלזת,
לחשת לעצמה ימים קלילות
כשעפת בכנפים מקפלות

להאיר
את המקום הזה
להעיר את הרחוב הזה
לזעק מלוא הסזה
אני קזה - -

כף רגלי / שוקי גוטמן

כף רגלי הימנית –

את פסל חרותי,

בת חורין.

חג אביב שמח !